

TISZTELT ELNÖK ÚR!
KEDVES KLASZTERTAGOK!

Egy új évszázad prologusát éljük azzal a napjaink múlása által felerősödő érzéssel, hogy szétágazó világunk lassan kisiklik látóterünk állomásából. Átértékelődések korát is éljük egyben. Átértékelt társadalmak, viszonyrendszerek, kultúrák, tiltakozási és felzárkózási módozatok korát. Átértékelődtek forradalmaink is: itthon csendes, felszín alatti örvénylés váltotta fel a lelket röpítő nekifeszüléseket; percek, órák, napok és hetek apatikus forradalmi léptek a régmúlt idők népeket rengető megmozdulásainak nyomába. „Csudálatos az emberi természet bíráló könyörtelensége” - írja Reményik Sándor. Valóban, globalizált hétköznapijaink *bíráló könyörtelensége* feledtetni látszik sok mindent abból, amit eleink adtak szóban, írásban, építésben, intézményben, művészetben, erőben, lélekben, igazságban és szeretetben. Mert nincs nagyobb bűn a végső átértékelődésnél: az értékekénél. Alapvető emberi és természeti értékeink kerülnek fel a polcokra, válnak pénzben, tömegben kifejezhető, tárgyasítható eszközzé. Ebben a mentalitásbeli parttalanságban jelenthet segítséget minden olyan hagyományos értékrendet a ma nyelvén leíró és felvállaló szerveződés, amely elkötelezettsége által tart lámpást a mindenkori jövőnek.

A Veisz János Keleti Kapu Ökotermesztők Egyesülete, Termelők Klasztere is ilyen, múltunk által a jövőnkre figyelmeztető lármafája a jelennek, amely elhivatottan küzd azért, ami évezredek, évmilliók óta nyilvánvaló és természetes. A természet törvényeit, törvényszerűségeit az emberiség legelső, azóta is cáfolhatatlan alkotmányaként lehet csak elfogadni, tudatosítani minden generációban. Nem kis feladat, nem jelentéktelen kihívás.

“Csak kétféle tragédia van ezen a világon. Az egyik, ha az ember nem éri el azt, amit akar, a másik, ha eléri. Ez utóbbi sokkal rosszabb – ez az igazi tragédia.” Szent Bernát gondolatai rávilágítanak arra, hogy valójában a folyamatos küzdés, a kitűzött cél irányába való fáradhatatlan menetelés az ami átment bennünket a távoli jövőbe. Az igazi tragédia a leállás, a letargia és a feladás. Ezért kell rendületlenül haladnunk szellemi és erkölcsi kiteljesedésünk útján, az egység és az összefogás útján közös célunk irányába.

Találjuk meg továbbra is ezt az utat együtt, segítsük rá egymást és ne inogjunk meg a külső nehézségek, akadályok tornyosulása láttán!

A Keleti Kapunál is keletibb végeinkről pedig mit is írhatnék. Továbbra is élnek itt a mezsgyét vigyázók. Határt már nem őrizhetünk, legfennebb kultúrák, értékrendek közötti határt. Amint fogynak a lépések, úgy fogynak a szavak is. Kimondott, ki nem mondott szavak. Köztük van Háromszék neve is. Minden ránc, tompulás az egykor szűrő tekintetben, fáradó mozdulat és ölbe hulló kéz egy-egy ki nem mondott szó, megtett lépés. Súlyosan roppanó léptek a Lakóca, Kakukkhegy, Nagy Sándor-tető, az Ojtozi-szoros tövét borító mohó avarban, a mesék, a mondák, a legendák és a regék földjén. Tájba, arcba temetkezik a sok konok identitás, kemény kézfogásba, fagyba, dérbe öltözik az igazság karcos tudata, a jobb lét vágya bús táncot lejt a három szék lankáin. De mosoly is árad itt egyben. A jól elvégzett munka öröme. Remélhetően gazdag étkek, ízes szavak várják továbbra is a betévedőt a friss fűre hímzett terítőként simított lelkeken. Hozományos ládikók rejtenek kopjafákat, kemencében gömbölyödő kenyeret, omló kalácsot, ágyút és kódexet, harangot és kőfalak oltalmába helyezett kazettás mennyezetet...

Újabb munkás, gondokkal és globális járvánnyal tűzdelt, könnyűnek nem mondható esztendő fut ki látóterünkől.

Előttünk viszont az Ünnepek. Az Adventus Domini boldog várakozásának, a születésnek, és az újjászületésnek ünnepe. Karácsony közeleg.

Ahogy Wass Albert is megfogalmazta: *„Küszöbön áll a nap, az az egyetlen egy nap az évben, mely hivatalosan is a szereteté. Háromszázhatvanöt nap közül háromszázhatvannégy a gondjaidé, a céljaidé, munkádé, és a szereteté csupán egyetlen egy, s annak is az estéje egyedül. Pedig hidd el (...), fordítva kellene legyen. Háromszázhatvannégy nap a szereteté, s egyetlen csak a többi dolgoké, s még annak is elég az estéje.”*

Ezzel a gondolattal kívánok mindannyiunknak áldott, békés karácsonyi ünnepet, a közelgő esztendőben pedig legalább 364 szeretetnek áldozott napot! Boldog Karácsonyt!

Klárík Attila

LAM Alapítvány – igazgató

Veisz János Keleti Kapu Ökotermesztők Egyesülete, Termelők Klasztere

- alelnök

